

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.4. Coram eodem precandum; & alia quælibet tanquam cum amico fidelissimo, conferenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

nimus: Amabilis IESU: *Aspice in me, & miserere mei. Domine, vim patior, responde pro me. de vultu tuo iudicium meum prodeat. Si insurgat adversum me praelium, in hoc ego sperabo. Exurgat Deus, & dissipentur inimici eius. Esto mihi in Deum protectorem, & in domum refugij. Sub umbra alarum tuarum protege me. Domine, salva nos, perimus. Non me derelinquas usquequaque. non avertas faciem tuam à me. Non peccabo in conspectu Dei mei. Propitius sit mihi Dominus, ne faciam hanc rem.*

Addere potes & illa in primis huc pertinentia:

O bone IESU exaudi me: Intra vulnera tua absconde me: Ne permittas me separari à te: Ab hoste maligno defende me.

Et his similia, quæ affectus aut usus suggeret: quibus eatenus insistere poteris; dum, tempestate discussa, animo redeat desiderata tranquillitas.

Idem sibi habebat tentationum perfugium S. Hieronymus; quando inter deserta agenti (prout ipse scribit ad S. Virginem Eustochium) recursabant Romanæ deliciae, & scorpionum tantum socio atque ferarum, ob oculos chori oberlabantur puellarum. *Itaque (inquit) omni auxilio destitutus, ad IESU jacebam pedes, rigabam lacrymis, crine tergebam, &c.*

Eodémque rursus perfugio tibi utendum erit, quoties, si non illecebrosa tentatio, at anxietas animum, ægritudo, mæstitia, tenebræ, solitudo occupaverint. Sed quoniam eam rem parte 4. cap: II. ubi Exercitium resignationis animæ desolatæ inter brachia Crucifixi tradimus, diligentius exequimur; idcirco pluribus in præsentia superfedemus.

§. 4.

Coram eodem precandum; & alia quævis, tanquam cum amico fidelissimo, conferenda.

Quartum: ut cum tibi precandum erit, aut divinorum meditationi vacandum; ante Crucifixum id quoque

agere instituas. Juvabit ipsa Crucifixi praesentia, tum ad varios sanctos affectus, vel ipso Crucis intuitu, concipiendos; tum ad reverentiam attentionemque animi, ad ea quae tecum meditabere, retinendam, & cordis tui instabilitatem, eâ oculis objectâ specie, efficacius coercendam.

Quapropter si inter orandum, animum tibi longius evagari ac peregrinari sentias, continuo oculos ac mentem ad aspectum Crucifixi revoca; sensus tuos dispersos intra ejus vulnera recollige, & cor tuum vagum & instabile in ejus praesertim sacro latere desige. Sic enim etiam factitaliter video S. Bonaventuram; cujus ista est ad Crucifixum oratio: *O bone IESU, nimis saevum est cor meum, nisi molliatur sanguine tuo: nimis distractum est cor meum, nisi recolligatur in latere tuo.*

P. 1. Sim:
cap. 13.

Quod si fortè coelis imbrem suum negantibus, tibi cor aridum, & anima sinè humore est, nec sapere potest quod piæ meditationis argumentum sumpseris; adhuc tamen oculos mentemque, quantumvis arentem, in Christi aspectu defixam tene, ejus sacra membra & plagas amabiles sigillatim otiosèque contemplare, eam Crucifixum inspicendi perseverantiam, pro omni oratione habe. Neque si, vel horam, absque alio interiore gustu, in sola imaginis Crucifixi contemplatione perfiteris; pigeat te orationis insipida, aut temporis malè collocati. Iste quippe constans ac pius Crucifixi aspectus, præclara quædam atque efficax oratio est: quando & ea humilitas habitusque corporis & animi de Crucifixi vultu pendentis, vocis instar habet apud Deum; & ipsa species Crucifixi, quem in ejusmodi ariditate cordis pro nobis quodammodo substituimus, vicariâ veluti operâ pro nobis Patrem interpellat atque exorat: ut hic etiam valeat illud S. Ambrosij libro de Isaac & anima: *Ipsè (scilicet Christus) sit vox nostra, per quam loquamur ad Patrem.*

cap. 8.

Quæ

Quare velut mendicus quispiam, in conspectu divitis timide ac verecunde consistens, etsi ore taceat, ipso tamen vultu cateroque corporis gestu, stipem exorat: ita debes & tu, in illa spiritus egestate, coram Crucifixo, pauperuli instar humiliter, modestè, perseveranter assistere, & eà perseverandi instantiâ, stipem cœlestem tuâque paupertati oportunum subsidium emendicare.

Quò etiam pertinet quod apud S. Bernardum (si tamen ejus est opusculum illud) in libro de natura & dignitate divini amoris, legimus: *Anima (inquit) sicut inops, sicut mendica, sperans, suspirans, inspicit, suspicit, si quid sibi porrigatur, si quando aperiatur: & aliquando, importunitate & improbitate suâ, sic evincit omnia obstacula, & transgreditur usque ad interiorem Sapientia mensam, & c.* ^{cap. 4.}

Itaque potes per intervalla, egestatem tuam agnoscens atque prætendens; aut de derelictione tua amanter ac blandè conquerens, illud Prophetæ usurpare ad Deum: *Iste pauper clamavit ad Dominum; vel illud ejusdem: Tibi derelictus est pauper, orphano tu eris adjutor; vel illud denique: Vide humilitatem meam & laborem meum, & dimitte omnia peccata mea.*

Potes etiam (quando iste sensus in Chananæa muliere tantum Christo placuit) catelli instar habere te, qui ad herilem mensam assistens, & Dominum suum etiam silentio respectans, sat intelligitur illum admonere victus atque indigentia suæ. Forsitan & tibi dabitur denique edere saltem de micis quæ cadunt de mensa Domini tui. Veruntamen, utut sese habebunt reliqua, optima erit hæc oratio, etsi minus succedat quod paraveris. Tantum torpor absit, & voluntaria nauseantis animi evagatio.

Quintum & postremum: ut istum quasi amicum unicum, ac fidum sodalem, Christum inquam crucifixum apud te habens, cum illo tuis de rebus, quæcunque tandem cæ-

R

fue-

fuert, familiariter amantérque conferas; cum illo, post curas atque labores, fatigatam mentem subinde recrees ac reficias; cum illo denique (cùm temporis aliquid vacuum tibi fuerit) omiffis frigidis, quæ ab aliorum amicorum conuictu ac confuetudine expectari poffunt, folatiolis, otium temporis fanctè ac jucundè oblectes. Ut enim rectè cum

Explic. pag.
cap. 16.

Joanne Thaulero Lætienfis Abbas: *Quid poffit amanti anima effe fuauius, quàm ut pofft distractiones, labores, perturbationesque multas in hac lacrymarum valle (vetit, nolit) ei occurrentes, eamque fatigantes, fub hac falutifera crucis umbra refpiret, fe fe reficiat, fenus difperfos colligat, animamque exhauftram delectabili arboris hujus fructu confortet?* Hæc ibi.

Eodem facit Exercitium, quod ob materiæ fimilitudinem capite fequenti adjungimus: quamvis poffint hæc & quædam fimilia, etiam ad partes fequentes, fiue ad interiorem aliquam animæ occupationem pertinere.

C A P V T V.

*Sumptâ in manus Chrifti crucifixi effigie, fe fe
subinde ad bonam mortem exercere.*

§. I.

Ejus Exercitij, tum neceffitas, tum utilitas, oftenditur.

PRæfens exercitium propterea feorfum proponimus, quod & fuper eo plufcula nobis dicenda funt, & ad bonam mortem (à qua omnis pender æterna noftra felicitas) non mediocrem vim videatur habiturum effe.

Id autem eft hujusmodi: ut ab omni cura moleftiore feriatas, cum te animo tranquillo, proindèque ad diuinos fenus magis composito, effe feneris; partem aliquam temporis tibi deligas, quâ claufo oftio cubiculi tui, & fumptâ in